

-El misteri del tren fantasma-

La neu cobria l'estació de la vall fosca, avui l'obscuritat pareixia una manta densa que per molt que la volgueres llevar seguia ahí. Fou llavors quan la Lucia va aparèixer entre els arbustos, venia com sempre, però aquesta vegada amb ja catorze anys, amb els cabells castanys i ondulats que li caia pels muscles, els seus ulls color mel, però sempre curiosos del que passava al voltant, mai m'havia fixat en la seua complexió, però era més prima que jo, també la seu somriure contagios que qualsevol que la mirara es contagiaria; a més a més m'encanta la seua roba, per exemple avui portava una dessuadora un poc ampla de color lavanda, uns vaquers grisos desgastats i unes sabates amb cordons desigualats. I eixa era la meua millor amiga la Lucia.

Haviem quedat a l'estació perquè volien comprovar una llegenda urbana que es diu al nostre poble, diuen que el 15 d'octubre de cada cent anys passa un tren una mica estrany per nosaltres, sense conductor, i amb passatgers invisibles... Ui perdó no m'he presentat, soc l'Hugo, tinc quinze anys, i per a mi tinc més altura que els xiquets de la meua edat, soc molt atlètic, i els meus cabells son negre carbó i una mica desordenat, els meus ulls marrons foscos, solc vestir amb samarretes d'esport i pantalons de xandall.

Com anava contant la Lucia i jo teníem un propòsit, muntar-se al tren de les 00:00 per veure on conduïa, és clar que els nostres pares discrepaven de la idea de muntar-se en un tren que no tornarà fins d'ací a cent anys, en el nostre cas fins a 2087.

Ja eren les 23:22 encara faltava molt perquè vinguera així que vam decidir jugar a fet a amagar, vaig començar pillant jo mentre la Lucia s'amagava, i es turnavem cada partida. Així ens vam passar fins a les 23.47, com ja estàvem cansats vam decidir esperar al tren gitats en l'herba del bosc de la lluna platejada, la veritat no se perquè es deia així; vam esperar i esperar 13 minuts, fins que...

Per fi va arribar el tren, la cabina del conductor estava buida, però els botons i el volant es movien soles, els passatgers, ui els passatgers a menys que estigueres a un parell de metres d'ells no els podies veure, però qui era tota aquesta gent? Era gent que s'havia muntat una vegada fa cent anys? No sabia la resposta, però està clar que prompte tindrem la resposta final.

-Va Hugo, corre que perdem el tren.- Quan vaig sentir això em vaig alçar corrent i vaig córrer cap a Lucia que ja estava davant del tren.

-Estem segurs d'això, Hugo?- Aquella pregunta que em va fer Lucia em va deixar desconcertat, perquè que passaria ara? Encara així vaig assentir i vaig agafar a Lucia de la mà, mai m'havia adonat, però les tenia molt finetes, vam entrar al tren i

va ser com un munt de sensacions, ara la gent ja no era invisible, cobraren vida els passatgers. Els passatgers no només van cobrar vida, sinó que les seues mirades es van clavar en nosaltres com si fórem intrusos en un lloc que no ens pertany. Lucía va prémer la meua mà i vaig notar com la seua respiració es feia més ràpida. El tren era enorme, amb bancs de fusta polida i parets decorades amb rellotges que marquen hores impossibles, totes desajustades.

De tant en tant, els mirava i pensava si en aquell tren també passava el temps de manera diferent, com tot el que havia vist fins ara.

Un home alt, vestit amb un vestit negre, va aparèixer davant nostre, amb una mirada que semblava saber exactament qui érem.

-Benvinguts a bord,- va dir, però la seua veu era un murmurí gairebé imperceptible, com si sortís de l'interior de la mateixa fusta del tren. -

Heu vingut a veure el que ningú més pot veure. Però teniu en compte que aquí el temps no és només una mesura; és una presència.-

Vam quedar en silenci. Em sentia com si aquell home coneixés algun secret que nosaltres no podíem entendre, però alhora, alguna cosa dins de mi em cridava a continuar endavant. Lucía va mirar-me, i vaig veure una incertesa al fons dels seus ulls.

-Què vol dir amb això?- va xiuxiuejar.

Just en aquell moment, els passatgers van començar a aixecar-se dels seus seients, però els seus moviments no eren com els de les persones normals. Semblava que cada moviment estava retardat, com si el temps els afectés d'una manera diferent, com si no seguíssin el mateix ritme que nosaltres. Un home gran, amb una barba llarga i blanca, va mirar-nos fixament. 'No us espanteu,' va dir amb una veu profunda que feia eco. 'Aquí el temps no ens tracta com als humans. Ens va capturar fa molts anys i ens ha deixat aquí, atrapats en una ruta interminable.'

L'home del traje va somriure novament, però aquesta vegada amb un to més fosc.

-Ho veureu per vosaltres mateixos. Però recordeu, els temps canviaran i vosaltres haureu de decidir en quin temps voleu quedar-vos.-

En aquell moment baixarem en l'estació Aurora.

-I ara que fem Hugo?-

-No ho se pareix que estem atrapats i tenim que decidir en quin temps quedar-nos, però ràpid perquè el temps canvia.-

En seguida va passar una jove caminant i va donar un pas i es va convertir en una abuela, en una jove en cos abuela.

-Disculpi vostè!- vaig cridar a l'àvia, ella es va girar i va caminar cap a nosaltres.

-Diga'm jove- va dir amablement.

-Ens podria explicar que acaba de passar, perquè fa uns minuts eres una jove i ara ets una àvia.

L'àvia va somriure, però en els seus ulls hi havia una tristesa que semblava ser més profunda que el mateix temps que envoltava el tren. Va deixar escapar una petita rialla, però va ser una rialla carregada de dolor i comprensió.

-Anem al tren i us ho expliche.- va afegir ella.

—Aquí, el temps no té compassió. És com un riu que flueix de manera imprevisible. Quan arribes a aquest tren, no ets només un viatger, sinó que ets part d'una experiència molt més gran que tu mateix. Els canvis que veus en mi, jove, són només un reflex del que aquest lloc fa a les persones que queden atrapades aquí. El temps es distorsiona, es fon, i tu acabes perdent-te en ell. Pots ser jove un moment i de sobte envellir sense ni adonar-te'n. Però cada vegada que canvis, hauràs de prendre una decisió. El tren et porta a una nova època, però cada parada t'acosta més a la teva elecció final: on vols quedar-te. En aquest lloc, tot és temporal, però també definitiu.

Jo i Lucía ens vam mirar, desconcertats. La jove que ara era àvia ens va mirar a cada un de nosaltres, com si esperés alguna reacció. Però no sabíem què dir, perquè ens adonàvem que ella portava molt de temps en aquest viatge. Potser molts més anys que nosaltres.

—Quan entres en un temps, —va continuar ella— no pots tornar. Ja no ets qui eres. No hi ha cap manera de recuperar el que havies deixat enrere. Això és el que vol dir estar aquí. El temps et fa canviar, et fa oblidar el passat i et fa triar un futur que potser ni tan sols coneixes.

Em vaig aturar un moment, pensant. Era com si el tren fos una mena de mirall que reflectia totes les versions de tu mateix. Cada nova parada podia oferir una nova oportunitat, però també podia segellar el teu destí de manera irreversible.

—I si no sabem quin temps volem? —va preguntar Lucía, amb un toc de por en la seva veu.

—Aquest és el veritable dilema, —va dir l'àvia, amb un sospir. —El temps sempre canvia, però quan el tren es deté, tens només un moment per decidir. Si no ho fas, el temps decidirà per tu.

En aquell moment, el tren va començar a fer una parada. Les portes es van obrir, però no podíem veure més enllà de la boira espessa que semblava envoltar l'estació. El soroll del tren es va aturar, i tot va quedar en un silenci profund. Només quedava una pregunta a l'aire: *Quin temps escollirem?*

Lucía em va mirar, amb els ulls plens de dubte. Sabíem que el nostre futur estava en joc. Però potser... només potser, el passat també tenia alguna cosa a dir.

—Anem-hi junts? —va dir Lucía, amb la seva mà estesa cap a mi. I vaig saber que, passi el que passi, no importava quin temps decidíssim, ho farem.. junts.

Sense pensar-ho gaire, vaig agafar la mà de la Lucía i vam fer un pas endavant, cap a la densa boira que envoltava l'estació. L'aire era fred i humit, però hi havia una mena d'energia que semblava vibrar a cada racó. Al nostre voltant, els passatgers del tren caminaven amb passos incerts, com si també haguessin de decidir si baixar o quedar-se atrapats en aquell viatge sense fi.

L'àvia que moments abans havia estat una jove ens va observar des de la porta del vagó. Els seus ulls seguien plens d'aquella saviesa estranya que ens inquietava.

—Recordeu el que us he dit —va advertir—. Cada temps té el seu preu.

Les portes del tren es van tancar darrere nostre amb un xiulet metàl·lic. El tren va desaparèixer com si mai hagués estat allà, dissolent-se en el no-res, i ens vam trobar sols a l'estació Aurora.

—On som ara? —va preguntar Lucía, mirant al voltant.

El paisatge que s'obria davant nostre era surrealista. La boira es va anar aclarint, deixant veure un lloc estranyament bell. Camps d'herba lluminosa es movien com si ballessin amb el vent, mentre arbres enormes amb fulles daurades s'estenien fins on arribava la vista. El cel era d'un color violeta profund, esquitxat per estrelles que semblaven estar massa a prop, gairebé a l'abast de la mà.

Un camí de llambordes antigues s'estenia davant nostre, com convidant-nos a seguir-lo. Sense dir res, vam començar a caminar.

—Què creus que significa això de triar un temps? —va preguntar Lucía finalment.

—No ho sé... però si aquest lloc és una mena de cruïlla del temps, potser hi ha més d'una opció.

De sobte, al final del camí, vam veure tres arcs de pedra, cadascun brillant amb una llum diferent. El primer arc era blau i fred, com una nit d'hivern. El segon, daurat i càlid, com un matí de primavera. I el tercer era vermell i vibrant, com el foc del crepuscle.

—Té pinta que aquí és on hem de decidir —va dir Lucía amb un nus a la gola.

Una veu profunda i serena va ressonar a l'aire.

—El passat, el present o el futur. Escolliu amb saviesa.

Vaig mirar a Lucía, amb el cor bategant ràpidament. Quina porta hauríem de triar? El passat ens prometia allò que ja havíem viscut, però que potser podíem canviar. El present era incert, però familiar. I el futur... el futur era un misteri, ple d'oportunitats però també de perills.

—Tu què faries? —vaig preguntar-li, nervios.

Ella va somriure amb una valentia que potser ni ella mateix sentia del tot.

—Jo sempre aposto pel futur.

Vaig mirar el camí vermell que semblava brillar amb una llum prometedora. Potser Lucía tenia raó. Potser el futur era on pertanyíem.

—D'acord —vaig dir amb decisió—. Anem cap al futur.

Amb les mans entrelaçades, vam fer un pas cap a l'arc vermell. La llum ens va envoltar de cop, com si el temps ens estigués abraçant. Els nostres cossos van tremolar, i per un instant vaig sentir que suràvem en el buit. Però sabia que, passi el que passés, ja havíem fet la nostra elecció.

El temps no ens esperaria, però nosaltres estàvem preparats per descobrir el que ens reservava.